

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸ ἐννενηντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ἔχει.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶν μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

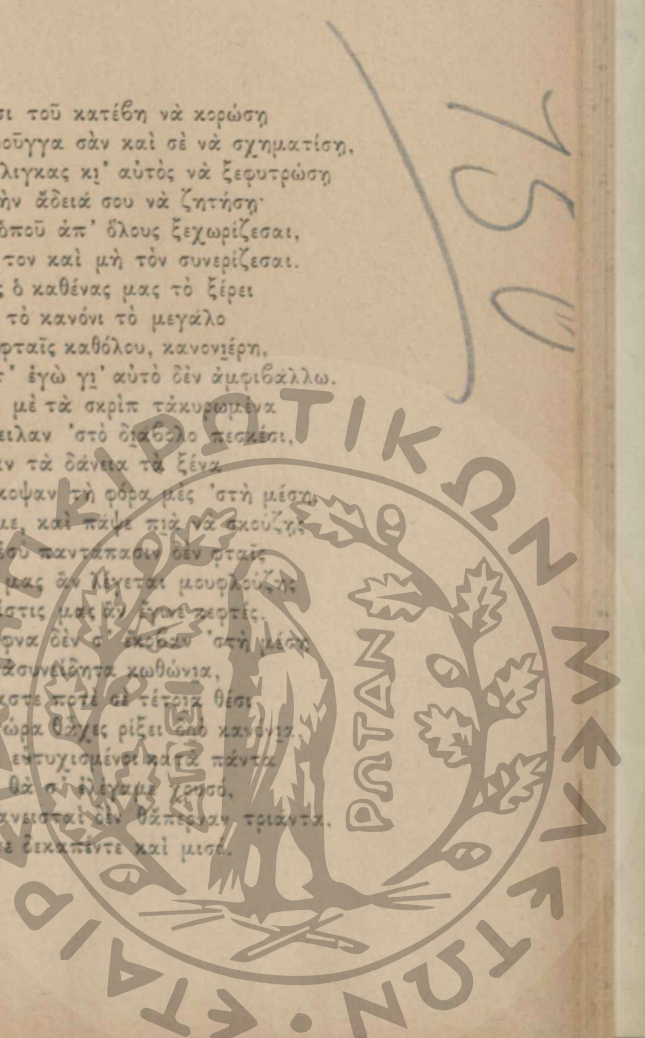
Εἰκοσιδύο μηνὸς Γεννάρη,
ἴσως ὁ Λόρδος τοῦμπα νὰ πάρῃ.

Τετρακόσα πενήντα κι' ὀκτὼ
κι' ὅλοι χάσκουν μὲ στόμ' ἀνοικτό.

**Φασουλῆς καὶ Τρικουπέτος
κι' ὕστερα ὁ Περικλέτος.**

Φ.—Σὺν τὸν γνωστὸ τῆς Τροίας Βασιλέα,
τὸν Πρίαμο τὸν πάλαι δηλαδὴ,
ποῦ σύρθηκε ἔμπροστά ὅτ' Ὀδυσσεύς
γιὰ τὸ κακὸ τυχεύει τοῦ παιδὶ,
ἔτσι κι' ἐγὼ, ἂν κι' εἶμαι μπεχλιβάνης,
ἐμπρὸς σου γονατίζω, Μπουρλοτιέρη,
καὶ σοῦ ζητῶ μιὰ χάρι νὰ μοῦ κάνης
καὶ πάντα τὸ δεξιὸν σου θάμαι χέρι.
Σωτήρα λαοπρόβλητε τοῦ γένους,
τὸν Λεμονῆ καὶ Ράλλη τοὺς καυμένους
μὴ ὅτ' οὐ σκαμνὶ θελήσης νὰ τοὺς βάνης
καὶ Κατηγορητήριο τοὺς κάνης.
Μὴ θέλῃς φουρκισμένους κι' ἐμμανῆς
ἐκεῖνος ὁ καυμένος Λεμονῆς
νὰ πάθῃ συφοραῖς καὶ τέτοια πράγματα
μὲς ὅτ' αὐτὸν βασανισμένον τοῦ γεράματα.
Τὸν οἶκτον σου, Μυλλόρδε, ἄς κινήσῃ
τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ γέρο γλάρου...
μὴ θέλῃς πρὸ πολὺ νὰ κιτρινίσῃ
καὶ νὰ γενῇ σουδάριον Λαζάρου.
Ἐσύ, ὅπου τὴν ὁδὸν ἔπῃρες νύφη
καὶ σ' ἔχρυσοςτεφάνωσε τὸ γένος,
λυπήσου καὶ τὸν Ράλλη τὸν ἐρίφη,
ποῦναι καὶ φαμελίτης ὁ καυμένος.
Βεβαίως ἡ προπέτεια τοῦ Ράλλη
μοῦ φαίνεται παράποτε μεγάλη,

πῶς ἔτσι τοῦ κατέβῃ νὰ κορώσῃ
καὶ στρουγγαὶ σὺν καὶ σὲ νὰ σχηματίσῃ,
καὶ τσελιγκας κι' αὐτὸς νὰ ξεφυτρώσῃ
χωρὶς τὴν ἀδεία σου νὰ ζητήσῃ
μὰ σύ, ὅπου ἀπ' ὅλους ξεχωρίζεσαι,
συχώρα τον καὶ μὴ τὸν συνερίζεσαι.
Βεβαίως ὁ καθένας μας τὸ ξέρει
ὅτι γιὰ τὸ κανόνι τὸ μεγάλο
ἔσ' ὅν φταῖς καθόλου, κανονιέρη,
καὶ μὴτ' ἐγὼ γι' αὐτὸ δὲν ἀμφισβᾶλλω.
Ἐκεῖνοι μὲ τὰ σκρίπ τὰ κυνηγετικά
μὰς ἔστειλαν ὅτ' ὁ διάβολος πεσκέσι,
ἐρήμαζαν τὰ δάνεια τὰ ξένα
καὶ σοῦκοφον τὴν πόρα μὲς ὅτ' ἔμελλε.
Τὸ ξέρομε, καὶ πάψε πρὶν νὰ σκουλῇ
τὸ πῶς ἐσύ πανταπάσαι δὲν πταῖς
ὁ τόπος μας ἂν κίχεται μουφλοῦχης
κι' ἡ πιάστις μας ἂν γινέται πορτίς.
Ἄν ἐξαφνὰ δὲν σ' ἐκείν' ὅτ' ἔμελλε
ἐκεῖνα τὰ συνειδήματα κωθώνια,
δὲν θάμαστε ποτὲ αἱ τέτοια θέσι
κι' ὡς τώρα θάχῃς ρίξει ὁ διάβολος
κι' ἐμεῖς ἐντυχισμένοι κατὰ πάντα.
Σωτήρα θὰ σὲ φάμε γέρο,
κι' οἱ δανεισταὶ εἰς θάλασσαν τριάντα,
ἀλλ' οὔτε δεκαπέντε καὶ μισά.

Ἀνάθεμα σ' αὐτούς τοὺς ἔξη μῆνας,
 ποῦ Λεμονῆς καὶ Ράλλης ἐκυβέρνησα...
 αὐτοὶ τὸ φάσμα ἔφεραν τῆς πείνας
 κι' οἱ δανεισταὶ μας παίζουν τὴν λαντέρνα.
 Συγχώρησε, Μυλλόρδε μου, τοὺς τρίτους,
 αὐτοὺς τοὺς ἀμαθεῖς κι' ἀσυνειδήτους,
 καὶ πρὸς τοὺς πάντας ἔλεως γενοῦ
 κι' οἰκτίρων καὶ φιλάνθρωπος φανοῦ.
 Ἐσύ, Τρικούπη, μόνο νὰ μουγγρίσης
 κι' ἐμπρός σου ὁ καθένας πέφτει πτώμα...
 δὲν πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ συγχωρήσης
 μηδὲ 'στὸν Δεληγιάννη νάχη κόμμα.
 Μὲ σὲ μὴν ἐπιτρέπης νάσαι ἴσοι
 ἀγράμματοι καὶ βλάκες μὲ πατέντα,
 κι' ὅσαις φοραῖς τὸ κράτος εὐτυχίση
 νὰ κάνη σὰν καὶ τοῦτο φαλιμέντα,
 σὺ μόνος σοδαρὸς νὰ ξεροθήξης
 κι' ὅλαις τῆς μπαταρίας νὰ τραβήξης,
 καὶ τὴν τιμὴν τῆς κάθε μπαταρίας
 νὰ μὴν τὴν δίνης σ' ἄλλον κουτεντέ,
 κι' εἰς πέλαιος κλεινῆς μουφλουζαρίας
 τὸ κράτος ν' ἀρμενίζη αἰντε ντέ.
 Μαζί σου, σὶρ Τρικούπη, τί σημαίνει
 ἂν στέκωμε γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι;
 κι' ἂν ἄσαιτο 'στὸ στρώμα μας γυρνᾶμε
 συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα πεινάμε,
 κι' ἡ φτώχεια μας δὲν ἔγινε προχείρως,
 ἀλλ' ἔχει τοῦ Συντάγματος τὸ κύρος,
 καὶ φαίνεται νομίμως κατωμένη
 καὶ Συνταγματικῶς δεδηλωμένη.
 Συγχώρησε λοιπὸν τοὺς ἀντιπάλους,
 τὸν Λεμονῆ, τὸν Ράλλη καὶ τοὺς ἄλλους,
 καὶ μὴ παρασυρθῆς, ὦ Σολομών,
 ἀπὸ τὸν τόσον δίκαιον θυμόν.
 Ἐσύ κοτζᾶμ ροφὸς καὶ σιναγρίδα
 παράβλεπε τὴν γόπα καὶ μαρίδα,
 μὴν κάνης δὲ ποτὲ τὴν κουταμάρα
 ἔσύ κοτζᾶμ θεοῖο νὰ γίνης ἕνα
 μὲ τῆς Βουλῆς τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα
 καὶ κόμματα σχεδὸν ξεψυχισμένα.
 Τρ.—Τὸ Σύνταγμα τὴν δίκην ἀπαιτεῖ
 κι' ἀδύνατα ἡ γλῶσσά σου ζητεῖ.
 Φ.—Ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό...
 Τρ.—
 Παράληρεῖς...
 ἀμείλιτος θὰ πέσω καὶ βαρὺς.
 Φ.—Ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό, κλεινὲ Σωτήρα...
 Τρ.—Τελείωσε... θὰ δεῖξω χαρακτῆρα.
 Φ.—Ἐμπρός σου γονατίζω μὲ τὰ κλάμματα...
 τοῦ Λεμονῆ λυπήσου τὰ γεράματα...
 Τρ.—Μὴν κάνης παρακλήσεις παρακαίρους...
 δὲν ἐξαιρεῖ τὸ Σύνταγμα τοὺς γέρους.
 Φ.—Ἄς μὴ σ' ἀνάβουν τόσο τὰ καντύλια,
 λιγότεψε τὸν Λόρδικο θυμό.
 λυπήσου καὶ τοῦ Ράλλης τὴν φαμήλια
 καὶ μὴ θηλειὰ τοῦ βάλης 'στὸ λαϊμό.
 Τρ.—Τὸ Σύνταγμα φαμήλιας δὲν κυττάζει
 κι' ὑπάνδρους κι' ἀνυπάνδρους ἐξετάζει.
 Φ.—'Στὴν τόσην σ' ἐξορκίζω βουλευμίαν,
 ποῦ μέσ' ἀπὸ τοὺς νόμους ἀπορρέει,
 'στὴν Στρατιωτικὴν Ἀστυνομίαν,
 εἰς ὅλα τὰ παλὰ καὶ νέα χρέη,
 'στοῦ λέοντος τὸν μέγαν βρυχηθμόν,

'στοῦ Χάμπρο καὶ τῶν ἄλλων τὸν κλαυθμόν,
 'στὴν δοξὰ τῆς μεγάλης μπαταρίας,
 ποῦ τὴν ζηλεύουν ὡς κι' οἱ Πορτογάλλοι,
 'στὸ λούσιμο τῆς φίλης Ἑσπερίας,
 ποῦ φιλικὰ τὰ μάτια μας θὰ βγάλῃ,
 εἰς ὅλα τὰ λαμπρὰ παρὰσημά σου,
 εἰς δύνοντας ἡλίους κι' ἀνατέλλοντας,
 'στὸ νέο 'ξαφνικὸ περίσσευμά σου,
 ποῦ θέλωντας εὐρέθη καὶ μὴ θέλωντας,
 'στὴν κραταιὰν τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίδα,
 ποῦ μὲ μοσκηλαῖς καὶ κρίνους θὰ μάς ράνη,
 σὲ κάθε μακαρίτισσα βαλβίδα
 καὶ 'στῶν ἀστροφυλάτων μας τὰ κράνη,
 λυπήσου τοὺς μικροὺς τοὺς ὑποδίκους
 καὶ λύσε τὰ δεσμά των καὶ τοὺς κρίκους.
 Μὴν εἶσαι σκληροκάρδιος, ἱππότα,
 κι' ἂν ὁ καθεὶς μικρὸς τιμωρηθῇ,
 'στὴν πρώτην σου τὴν δοξάν οὔτε γιῶτα
 σὲ βεβαίω πῶς δὲν θὰ προστεθῇ.
 Ἐσύ 'σαι καὶ μεγάλος καὶ πολὺς,
 ἔσύ 'σαι καὶ τὸ σκιάχτρο τῆς Αὐλῆς...
 τὸ κράτος σου τὸ σκιάζεται κι' ἐκείνη,
 γιὰ τοῦτο τὰ παπούτσιά δὲν σοῦ δίνει...
 ἐνῷ τοῦ Θεοδωρῆ τοῦ φουκαρέ
 τοῦ τᾶδωσε μὴ μ'έρα φανερὰ,
 ἂν κι' εἶχε μέσ' 'στὴν στρουγγα μαζωμένα
 κατσίκια περισσότερ' ἀπὸ σένα.
 Μὰ ξέρεῖ πῶς ἐσ' εἶσαι ραφινάτος
 καὶ πειρασμὸς καὶ διάβολος ζυδάτος,
 κι' ἂν ἀπαξ σκούφια κόκκινη φορέσης
 ἀπάνω 'στὸ σταυρὸ θὰ τοὺς βαρέσης,
 κι' ἴσως 'στὴν νυκτικιά σου κρύψης ρόμπα
 καμμιὰ τοῦ Ραβασσόλ γεμάτη μπόμπα,
 καὶ μέσα 'στὴν Αὐλὴ τὴν ἀμολάρης
 καὶ δῆμιος γενῆς καὶ μακελάρης.

Τρ.—Τίποτα δὲν ἀκούω...

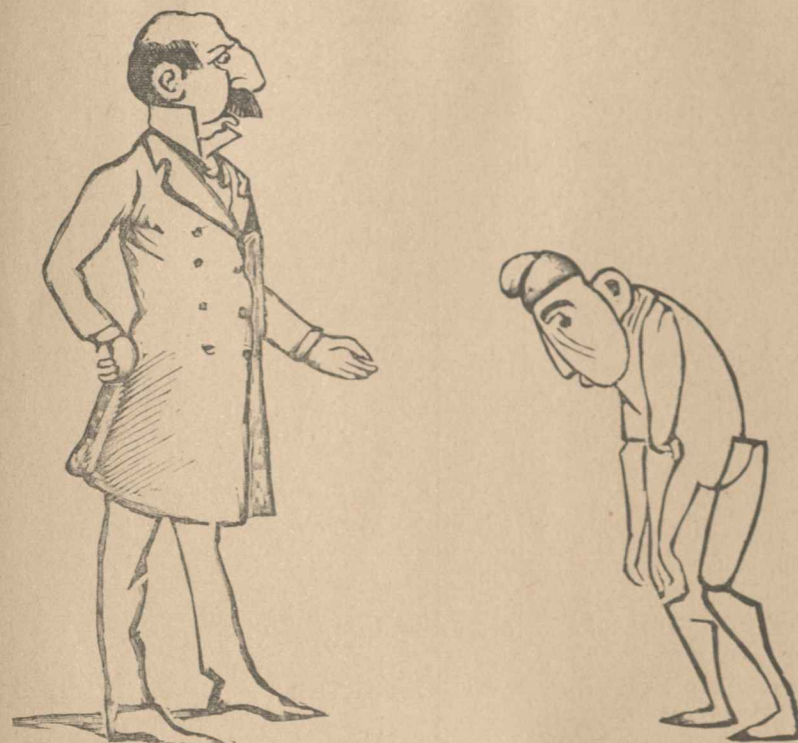
Φ.—
 Σὶρ Τρικούπη,
 σὺ τῆς φιλάνθρωπίας εἶσαι κιούπι...

Τρ.—Δὲν εἶμ', ἐγὼ καθὼς τὸν Δεληγιάννη,
 ποῦ 'στὴν κλεινὴν ὠρρίζετο πατρίδα
 πῶς 'στὸ σκαμνὶ ἀφεύκτως θὰ μὲ βάνη
 κι' ὕστερα τὸν ἐπῆγε ἀγουρίδα.
 Ἐγὼ τὰ τρίτα κάτσα δὲν τὰ ξέρω
 κι' ὅταν 'στὸ Δικαστήριον τοὺς φέρω
 θὰ καταδικασθῶν ἀνυπερθέτως...

(Εἰσέρχεται ταχύς ὁ Περικλέτος).

Φ.—Ἔλα καὶ σὺ, βρέ Περικλέτο βῶδι,
 κι' ἐμπρός εἰς τὸν Σωτήρα μας κυλίσου,
 καὶ φίλα τοῦ τὸ χέρι καὶ τὸ πόδι
 καὶ παρακάλεσέ τον καὶ δεῖσου
 ἀμείλιτος κριτῆς νὰ μὴ φανῇ
 'στὸν Ράλλη καὶ 'στὸν γέρο Λεμονῆ.

Π.—Ἰδοὺ κι' ἐγὼ 'μπροστά σου γονατίζω
 καὶ μὲ τὰ παρακάλια σὲ σκοτίζω.
 Ραδάμανθον καὶ Μίνω κι' Αἰακέ,
 Λυκούργε, Σόλων, Δράκε, καὶ καὶ καὶ,
 ποῦ τοὺς θεσμούς 'στὰ δάκτυλα τοὺς παῖζει
 καὶ τῆς κοιλιᾶς μὲ τούτους τῆς πιέζει,
 ἀλάνθαστο κι' Ἑγγλέζικο ρωλόγι,
 ποῦ τακτικὰ πηγαίνει τάχα τίς,

ποῦ ὄρεξ καὶ μὲ τὸ ξένο σκυλόλογι
 καὶ μέσα 'στὴν Ρεβὺ Ντιπλοματικὴ
 μαζί μὲ τὸν Μακρῆ σου φιγουράρισες
 καὶ τὴν ἀθανασία σιγουράρισες,
 ἐρίγδουπε, βαρύγδουπε, μητίετα,
 μὲ προκοπῆς προγράμματα νωπά,
 ποῦ τοῦ ψωμοῦ μὰς ἔμαθες τὴν διαίτα,
 καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ,
 ἐπῆρεψε 'στὸν Λεμονῆ καὶ Ράλλη,
 ποῦ 'ἔλθσαν νὰ φῶν τὰ ξένα μῆλα,
 τοῦλάχιστον νὰ κάνουν καρναβάλι,
 τὰ ρόπαλα νὰ 'δοῦν καὶ τὴν καμήλα,
 κι' ἀφοῦ διασκεδάσουνε κι' αὐτοὶ
 ἀμέσως τοὺς ἀρπάξουν ἀπ' ταυτί,
 καὶ μ' ἕνα δυνατό σου μανιφέστο
 τοὺς βάζεις τοὺς ἐρίφηδες ἀ ρέστο.

Τρ.—Ὡ λύσσα!... νάτους... ἐρχονται γυμνοὶ
 καὶ κάθονται δεμένοι 'στὸ σκαμνί...
 ὦ λύσσα!... σκύβουν κάτω τὰ κεφάλια...
 καθόλου δὲν ἀκούω παρακάλια...

'στὸ φρέσκο τώρα 'γρήγορα θὰ πάτε
 κι' ἀπὸ τῆς φυλακῆς σας τὴν κιγκλίδα
 ὅλους τοὺς διαβάτας θὰ 'ρωτᾶτε
 ἂν στέκωμαι ἀκόμη 'στὴν βαλβίδα.
 Ὁλοθυμῶς ἀκούεσαι καὶ θρήνος
 καὶ 'στῆς Ἀρχῆς θὰ πέσω τὰς ἀκρίδας
 καθὼς κι' ὁ Τελαμώνιος ἐκείνος
 ἐξώρμησε ξιφῆρης 'στοὺς Ἀτρείδας.

Π.—Παράποτε, Σωτήρα, ἐξεμανῆς,
 κι' ἂν θέλγες καὶ καλὰ νὰ ξεθυμάνης
 τοὺς δανειστάς νὰ βάλῃς 'στὸ σημάδι,
 εἰς τὸ σκαμνὶ κι' αὐτοὺς τοὺς μασκαράδες,

ποῦ θέλουν ἀπὸ τοῦτο τὸ ρημάδι
 παράδες καὶ παράδες καὶ παράδες.
 Σ' αὐτοὺς τὸ σουβλερὸ νὰ τριξῇς δόντι
 καθὼς καὶ 'στὸν Μπολὴ τὸν μπαγαμπόντη,
 ὅπου τολμᾷ νὰ λήῃ Χατζὴ Σταύρο
 εἰσεῖν τὸν Μινώταυρο καὶ ταῦρο,
 καὶ τὸν Ἀνεύθυνόν μας δὲν τρομάζει
 καὶ Βούδρα τῶν Ἰνδῶν τὸν ὀνομάζει.
 Δὲν ξέρω κατὰ πόσον σὺ ὁ γαῖρος
 ἀρμυζεῖ νὰ καλῇσαι Χατζὴ Σταύρος,
 δὲν ξέρ' ὁ Βασιλεὺς ἂν εἶναι Βούδας,
 ἀλλ' εἰ Ρωμηοὶ βεβαίως εἶναι βούδια,
 ὅπου μὲ σῶμα λαίμαργον ἀκούδας
 γλείφουνε τὰ πορπάγια καὶ τὰ φλοῦδια.

Τρ.—Σανάστροφο θὰ θῶω σ' ὅλους μπάτσο
 καὶ 'στὸ σκαμνὶ δεμένους θὰ τοὺς κάτσο.
 Κανείς δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χεῖρά μου
 καὶ πρῶτον ἀκάνισα τὰ μαχαίρια μου.

Π.—Σταμάτα μὴ στιγμῇ...
 Δὲν σταματῶ...

Π.—Ὅλους μὲς 'στὰ σκαμπόδια τοὺς πέτω.
 Π.—Μαλέκωτε, Μυλλόρδε μου, καὶ τώρα
 καὶ τοὺς Λεμονο-Ράλληδες συχώρησε,
 κι' ἂν πάλιν ἀρχήγῃς μὰς ξεμυτίζων
 χωρὶς τὴν ἄδεια σου νὰ 'ζητήσουν
 ἐλπίστε πᾶς κι' ἐγὼ δὲν θὰ βαστάσω
 κι' ἐκ μέρους σου θὰ τρέξω νὰ τοὺς σπάζω.

Τρ.—Μακράν μου τραβηγῆτε, σιωπάτε,
 γιὰτὶ καὶ σὲς 'στὸ κατέργο θὰ πάτε.
 Καὶ σὲς οἱ ἄλλοι αὐθαδεῖς καὶ προπέται,
 μαζί μ' αὐτοὺς ἐφταίξατε καὶ φταίτε,
 καὶ σὲς οἱ ἄλλοι μ' αὐτὴν τὴν συμμορίαν

έκοψατε τὴν πρώτην μου πορείαν,
καὶ σὰς ὡς ὑποδίκους θὰ κηρύξω
καὶ μέσα 'στὸ μπουντροῦμι θὰ σὰς ρίξω.

Π.—Τὸ ξέρομε κι' ἐμεῖς οἱ δὴ πῶς φταῖμε
γιὰ τὸ παρὸν τοῦ κράτους φαλιμέντο,
ἀλλ' ὅμως σύ, ποῦ Καίσαρα σὲ λέμε
καὶ βασιλεύεις μὲς 'στὸ Παρλαμέντο,
λυπήσου καὶ τῶν δύο μας τὸ χάλι
καὶ μὴ σκληρῶς 'στὰ κάτεργα μᾶς σύρῃς
νὰ κάνωμε παρέα μὲ τὸν Ράλλη
καὶ πάψη κι' ὁ Ρωμηὸς ὁ κακομοίρης.

(Μουγγρίζει ὁ Μυλλόρδος σὰν λειοντάρι
κι' ὁ Φασουλῆς κοντεύει νὰ κρεπάρη.)

Φ.—'Ακου τον πῶς μουγγρίζει τὸ θηρίο...

Π.—'Ανατριχίλα μ' ἐπίασε καὶ κρῦο.

Φ.—Γιὰ κύτταξε πῶς μόνος του δαγκώνεται...

Π.—Δὴ πιθαμαῖς ἡ τρίχα μου σηκώνεται.

Φ.—Καῦμένε Περικλέτο, ἔλα πᾶμε
προτοῦ κι' ἐμεῖς νὰ 'βροῦμε τὸν μελᾶ μας,
κι' ὕστερα 'στὰ ντοβάρια θὰ κτυπάμε
τάχυρινα καὶ κλούβια καύκαλά μας.

Π.—'Ας φύγωμε πρὶν πάθωμε τρομάρα
κι' ὁ Λεμονῆς κι' ὁ Ράλλης ἄρα πάρα,
γιατὶ ὁ Λόρδος τίποτα δὲν τῶχει
κι' ἀπάνω μας νὰ ρίξη τὴν ἀπόχη.

Φ.—'Ω Λεμονῆ καὶ Ράλλη—ὠϊμένα!—
'πῆγαν τὰ παρακάλια μας χαμένα...
καὶ τώρα μὴτε τέταρτο μὴ χάνετε
κι' εὐθὺς τὴν διαθήκη σας νὰ κάνετε.

Π.—'Ο Δράκος τῶν θεσμῶν δὲν περιμένει
κι' ἐντὸς μικροῦ τὸ τέλος σας σημαίνει.

Φ.—Εὐνὰ θὰ 'βγοῦν τὰ φούντιγγ καὶ τὰ γέλοια σας...
πῶ! πῶ! κακομοιριά καὶ συφορέλια σας.

('Ο Λόρδος μὲ μουγγρίσματα μεγάλα
συστρέφει τὰς πυκνάς του βλεφαρίδας,
κι' εὐθὺς οἱ δὴ τὸ βάζουν 'στὴ φευγάλα
καὶ ρίχνουν ἀπ' ὀπίσω των κροτίδας.)

Κάμποσα πολιτικὰ κι' ἀναμιξιὰ κοινωνικὰ.

—Μεγάλη γιὰ πολιτικὰ πρεμοῦρα κατ' αὐτάς.
—'Ο Λόρδος στέλλει μιὰ γραφὴ 'στοὺς φίλους Βουλευτάς.
—Γράφει καὶ δευτέρα γραφὴ σὲ κάθε πατριώτη,
φτύνει τὰ γένεια καθενὸς ἀπίστου καὶ προδότη.
—Εἰς τὸ Χρηματιστήριον τουρτούρισμα καὶ κλάψα.
—Περὶ Τρικουπῆ λέγεται πῶς ἔμεινε 'στὴν κάψα.

—'Ο Βασιλεὺς μὲ τὰ παιδιὰ—μεγάλη του ἡ χάρις—
ἐβγῆκε 'στὸν περίπατο πεζὸς καὶ καθβαλάρης.
—'Εβγῆκε κι' ὁ Διάδοχος μὲ πρώτης ἀλογάκι.
—'Ο τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς ἀρρώστησε λιγάκι
κι' ἐπήγανε τὰ γράμματα ὀπίσω δέκα 'μίλια.
—Εἰς τὸ παζάρι ἔφεραν λαγούς μὲ πετραχήλια.

—'Ο σὶρ Στεφάνου ἔπαθε τοῦ κεφαλιοῦ σκοτοῦρα
κι' ἔπαθαν τὰ χρεώγραφα μεγάλη ξεπεσοῦρα.
—Λέγει πολλὰ παρᾶξενά τὸ στόμα κάθε χάχα.
—Θέλουν νὰ 'ποῦν πῶς κι' ὁ Σκουζὲς δυσανεστήθη τάχα.
—Θέλουν νὰ 'ποῦν πῶς κι' ὁ Παχὺς μετὰ τοῦ Μακρυγιάννη
τοῦ σὶρ Μυλλόρδου πείσματα μαριόλικα τοῦ κάνει.

—Τῆς ἐνφλουέντζας τὸ κακὸ ἀκόμη περνοδίνει.
—Πολλαῖς τορπίλλαις ἔπесαν κατὰ τὸ Κερατσίνι.
—Τὸν διαβολὸ τους 'τράβηξαν τὰ ψάρια τὰ καῦμένα.
—'Ο Μπούμπουλης 'στὸν Ναύσταθμο πηγαίνει ὅλην.
—'Αλληλομαχαιρώθηκαν ἀμέτρητοι τσολιάδες.
—Κι' ἄλλος Ταμίας τῶστριψε μαζί μ' ἐννιά χιλιάδες.

—Σιμόπουλος, Καραπάουλος, Σκουλούδης καὶ λοιποὶ
ποῦ τοῦ Προϋπολογισμοῦ καλοῦντ' ἐπιτροπή,
'πῆγαν 'στὸ Βουλευτήριον μὲ πατριωτισμὸ
νὰ 'ποῦν γιὰ τὸν κακὸς οὐρτο Προϋπολογισμὸ,
κι' ἕνας 'στὸν ἄλλον ἔκαμε μεγάλη ρεβερέντζα
κι' ὠμίλησαν γιὰ τὸν καιρὸ καὶ γιὰ τὴν ἐνφλουέντζα.

—Οἱ Βουλευταὶ δὲν ἔρχονται καὶ γράφουν οἱ καῦμένοι
πῶς τοὺς τρομάζ' ἡ θάλασσα ἡ παραφουσκωμένη.
—'Αχ! θάλασσα, ξεφουσκώσε κι' ἀμέσως γίνου λάδι
καὶ σύ, Χριστέ καὶ Παναγιᾶ, βοήθα τὸ κοπάδι.
—Θάλασσα, πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα,
λυπήσου τὸν Μυλλόρδο μας καὶ σύ, παληθροῦσα.

—Τοὺς δρόμους ἐπλημύρησαν ζητιάνοι τροβαδούροι.
—'Στοὺς Βουλευτάς ἐστάλησαν προσκλήσεις τοῦ Βουδούρη.
—'Εχει πολλὰ τρεχάματα ὁ δόλιος ὁ Σωτήρας.
—Προσμένονται κι' οἱ Βουλευταὶ νὰ φθάσουν τῆς Κερκίρας.
—'Ηλιος ἐβγῆκε κι' ἔλῃσαν τὰ χιόνια 'στὰ βουνά.
—Καμμιὰ κροτίς δὲν ἔπεσε ὡς τώρα πουθενά.

—Τὰ ξένα φύλλα μὲ βρισιαῖς καινούριας μᾶς 'τελείωσαν.
—'Ο Κάιζερ τῶν Γερμανῶν κι' ὁ Βίσμαρκ ἐφιλιώσαν.
—'Εκεῖ πρὸς τὴν Νεάπολιν ἐγέμισε μιὰ βούτα.
—'Ηλθε θαρρῶ κι' ὁ Κοκωσλῆς μαζί μὲ τὸν Κανούτα.
—Πολλαῖς κυρίαῖς κατ' αὐτάς ἐβγῆκανε καθβάλα.
—Τοῦ σὶρ Μυλλόρδου δυνατὴ μυρίζει κουντρουβάλα.

—Προχθὲς ἐμονομάχησαν δὴ λιγερὸι σπαθᾶτοι
κι' ὁ μὲν 'λάβωθη 'στὸ μερί, ὁ δὲ κατὰ τὴν πλάτη.
—Παντοῦ πολὺ θανατικὸ καὶ λείψανα περίσσια.
—Εἰς τὴν Ρεβὺ Ντιπλοματίκ, ποῦ βγαίνει 'στὰ Παρίσι,
κανεῖς τοῦ Λόρδου Βουλευτῆς δὲν ἐβιογραφήθη.
—Λωποδωσίαις γίνονται καὶ τᾶλλα τὰ συνήθη.

—'Ελύσσαξε γιὰ τὸν παρὰ ὁ Χάμπρ' ὁ Καραβιδᾶς.
—Νέας γιὰ τὰ κανόνια μας 'κουβάλησαν ὀδὸς
νὰ διακανονίσωμεν τὰ χρέη μας καλλίτερα.
—Κι' ἄλλα κανόνια θ' ἀκουσθοῦν ἐμπόρων μεγαλήτερη.
—Γιὰ κομητὰτα δανειστῶν κακὸ καὶ φασαρία.
—Κι' ἡ νέα τὰ 'κακάρωσε τοῦ Τύπου 'Εταιρία.

—Σ' ἐνα κοντσέρτο ἔπαιξε κι' ἡ Κουν ἡ Βαρωνίς
κι' ἔτρεξαν ἀπ' ὀπίσω της Βαρὸνοι κι' εὐγενεῖς.
—'Ο Λόρδος μὲ τ' Ἀνάκτορα τὸ κλωτσοσκουφι παῖξι.
—Κατὰ τὸν Μάοτη φρεϊτηταὶ θὰ φθάσουν Οὐγγαρέζοι.
—Θᾶλλη κι' ἡ Νουζέ, Ἰταλὶς καὶ πρώτη θεατρίνα.
—'Στοὺς δρόμους πᾶ δὲν φαίνεται ἡ τρελλο-Κατερίνα.
—Βροχὴ καὶ λάσπη κατ' αὐτάς ἐνέσκηψε μεγάλη
καὶ γυναικῶν ἐφάνηκαν ποδάρια κι' ἀστραγάλοι.
—Τὸ Καρναβάλι θὰ διαβῇ ἐφέτος φτωχικόν.
—Ποῦναι οἱ μπαλὶ καστουμὲν κι' οἱ μπαλὶ καλὸι;
—Τὰ πάντα ματοῖν σαχλά, σκιάς ἀπατηλότερα,
καὶ φασκελοκουκουλωστά κι' ἔς λέμε μὴ χειρότερα.

Ἐκτοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Ἰωάννου κοινοῦ πολὺς.